

תיאור לקוחות זנות | אנה (שם בדוי)

[קטע מתוך "הצד המואר של הירח", סדרת ושותי, הוצאת רסלינג 2009]

אני לא רוצה להעביר את המסר שהלקוחות שמגיעים אליי, או בכלל שהלקוחות שמגיעים לעובדת מין כלשהי, הם אנשים רעים. יש ביניהם אנשים מאוד לבביים וחמימים, ויש כאלו שפחות, אך בסך הכול אני מניחה שהתפישה של גברים את החוויה של "להיות אצל זונה" מעוותת, עקב עידוד מצד החברה (חבריהם הגברים) לחוות זאת, ולעשות זאת מדי פעם. מהיכרות פנימית מצאתי שהלקוחות שמגיעים לדירות האירוח הם מדגם מייצג של כל תושבי מדינת ישראל: נכים, יפויים ומטופחים או יפים פחות עד כדי דוחים חיצונית, ערבים, נוצרים, חרדים, חילונים, מפורסמים, אנונימיים, בעלי עסקים, אנשים דלים בכסף, אנשים אמידים מאוד, מאבטחים, רופאים, עורכי דין, נדל"ניסטים, ומי לא... כולם כולם באים לדירות אירוח לקבל סקס תמורת כסף.

רובם נשואים. חלקם מבוגרים (שלשום שכבתי עם אדם בן 67 שיש לו שיניים תותבות), חלקם צעירים (מגיל 18 ומעלה). הפקידה שעונה לטלפון עושה סינון קולי למי שמתקשר ואם היא מזהה קטין היא סוגרת לו את הטלפון). הבחורים הצעירים שמגיעים לדירה נלהבים מינית, הם נלהבים מכישורי גופם ומההיכרות עם בשר אישה. לרוב הם מעדיפים להגיע בסופי שבוע, בשעות לילה מאוחרות אחרי בילוי ושתייה.

כאשר אני רואה מישהו בעבודה שאני חושדת שעשוי להיות קטין, אני דורשת ממנו שיציג לי תעודה מזהה. כבר קרה שגירשתי כאלו שלא הייתה להם תעודה מזהה. חשוב לי לא להיות הגואלת המינית של אף קטין או בתול, אני מעדיפה שיחוו סקס בלי לשלם על זה, בלי שיקטלגו את זה כשירות שאישה צריכה לספק להם – אולי עוד יש סיכוי שלפחות הפעם הראשונה שלהם תבוא מאהבה.

עד כה מצאתי שאני גם לא מסוגלת להתאהב בעבודה באף לקוח, למרות שחברותיי לעבודה פיתחו קשר – אם מתוך כוונה לטפח ספונסר אישי או בגלל רגש שחשו כלפי לקוח. באופן כללי אני בזה ללקוחות, עקב העובדה שהם משתמשים בגופי ובחולשתי לכסף כדי לספק את היצר המיני שלהם, שביסודו מרוכז אך ורק בעצמם ונטול אהבה ואיכפתיות אמיתית. אני מניחה שיש לקוחות שחושבים שהם "עוזרים לבנות מסכנות כמונו שבאות לעבוד בדירת האירוח" בכך שהם מגיעים ומפרנסים אותנו, אך דעתי שונה מדעתם.

אם לא היו צרכנים (לקוחות) לא היה שירות. לעתים אני תוהה ביני לבין עצמי האם העובדה שהם קנייני שירותי מין מייצרת ספקיות מין? האם לא מדובר במעגל קסמים? אני גם תוהה האם ההשתעבדות של הלקוחות ליצר המיני שלהם באופן כמעט מידי (בהזמנה טלפונית) והסכמתם לשלם על כך, האם תופעה שכזו איננה מעידה על פס ייצור של גברים המתנהגים בעודף חייתיות, ובאופן שמבטל את הכבוד לגופה של האישה? מדוע לשלם כסף לאישה כדי לחוות קרבה מינית עמה? מדוע לבחור לשמוע אישה משקרת – גונחת ומזייפת,

מרטיבה את איבר מינה בגלל מלאכותי כדי להיות רטובה וזמינה מינית, וכל זאת כדי שהגבר יגיע לפורקן פיזי? האם אין בכך חוויה אלימה? לא מכבדת? הכול בשביל היצר? ואם היצר שולט באדם, במה נבדל האדם מן הבהמה?

מידי פעם עולים בי זכרונות מהעבודה.

אני נזכרת לא אחת בסיפורים של גברים המשתפים אותי במצב שלהם עם האישה שהם נשואים לה. זכור לי סיפור של שני גברים שונים שהאישה שלהם ילדה את תינוקם זה עתה, והיא הייתה נטולת חשק מיני באותו זמן ולכן הגיעו אליי לקבל שירותי מין. אחד מהם אף הרגיש בנוח לענות לשיחת טלפון מאשתו בעודי שוכבת לידו עירומה: "כן ממי, אני תכף נכנס לסופר, את צריכה ממני עוד משהו?" (ואני עניתי בלבי לשאלתו – "מה שהיא צריכה ממך זה את המצרך הכי יקר ושווה בעולם – נאמנות, אבל כלומניק שכמוך אינו יכול לספק לה את זה").

אני מנסה להתנהל במיטה עם מודעות גבוהה לגבי המציאות, להיות מפוכחת ועם הרבה שליטה: להיות בשליטה עצמית, בשליטה סמויה על הלקוח, ואפילו בשליטה חלקית על הפקידה, שלא תפלה אותי לעומת הבחורה שעובדת בצמוד אליי באותה משמרת ושלא תשלח אליה את רוב הלקוחות. כשאני מזהה לקוחות נשואים (רובם לא מתאמצים אפילו להוריד את הטבעת מהיד), או כשהם מספרים לי שיש בחייהם בנות זוג, אני מיד רואה בהם אנשים צבועים.

לקוחות אלו הם הסוג הנמוך ביותר בעיניי. הם מגיעים מכל כך הרבה שכבות באוכלוסייה, ובכל כך הרבה גוונים של אישיות – חלקם קשוחים או שמחים ומצחיקים, ישנם רכים ומחמיאים, ויש שמבקשים לנבל את הפה במהלך האקט. יש שנראים חנונים מאוד ויש שנראים כאנשי העולם הגדול – יש מדגם כל כך נרחב שלהם עד שאני מסיקה שכפי שזונה יכולה להיות כל אישה, כך גם הלקוח. לקוח עשוי להיות כל גבר שהוא, גם הגבר שבשנייה הראשונה מצטייר כבחור הנאמן ביותר עלי אדמות. לקוח יכול להיות נשוי או רווק, בכל רמה (כלכלית, אינטלקטואלית, ויזואלית שהיא) ובכל גיל.

אנחנו הזונות, וכך גם הלקוחות, מוסווים כל כך, ולכל אחד מאתנו שני עולמות. וזה כל כך עצוב. אלה שני קצוות לאותה תופעה: הסוחר בגוף – הלקוח, והסוחרת בגופה והפוצעת את נפשה – הבחורה שעובדת.

לפעמים מטרידות את מוחי תהיות כמו מה יקרה אחרי שאחליט להקים משפחה? מה יקרה אם יהיה לי תינוק קטן בבית ובעלי יאמר שהוא קופץ לחבר להתאוורר מעט, האם אחשוד בלבי שהנה גם הוא, כמו מאות גברים שהכרתי בחיי, הולך לבגוד בי עם זונה? האם אוסיף ואחשוד כי אותו החבר המשמש לו גרסת כיסוי ליציאה מהבית, הולך עמו למכון הליווי? החשש שלי נובע מכך שגברים כאלו מגיעים לעבודתי. מדי פעם מגיעים לדירה שני גברים

חברים, האחד נכנס וחברו אחריו. או שאחד נכנס אליי וחברו לבחורה שעובדת במקביל אליי, בהתאם לטעמים ולבחירתם.

אני מודה שתמימות רבה נרמסה בתוכי במהלך העבודה בזנות, לא קל לי לראות את החולשה של הגברים למימוש היצר שלהם, ואני משתדלת במיוחד לא לחשוב על העובדה שהם בוחרים בי להיות שותפה לבגידותיהם. אני מקווה שיום אחד ייבנה בתוכי מחדש האמון בבני אדם ואצליח להקים משפחה מאושרת, ולא איהפך לאישה קנאית ולוחצת. אני מקווה שהפחד שבעלי לעתיד יבגוד בי לא יגרום לזה להתממש בפועל כנבואה שמגשימה את עצמה. נותר לי רק לקוות שבן זוגי לעתיד יהיה אדם יוצא דופן שלא יסתובב בבתי זונות, ולסמוך על עצמי שאלמד מחדש להאמין.

בינתיים, בעבודה, אני מתנתקת מהדעות שלי בעניין. אני נהפכת לשחקנית ובוחרת כיצד להגיב לכל אדם. אני מתרכזת בלצוד לקוחות מועדפים, כך שיהיו מרוצים ויחזרו אליי בשנית. במיטת העבודה, כך גיליתי - הכול משחק. פיתחתי שקרים שאני מספרת ללקוחות ושעוזרים לי להפוך לשחקנית מצטיינת ולזכות התואר "אהבת הלקוחות". יכולת זו לשקרנות מבוססת על מידת היכולת שלי לשלוט ברגשותיי ובמחשבותיי. כשמגיע לקוח שמן או מעט מכוער, או מבוגר או ביישן, למשל, אני יכולה לומר לו שאני נמשכת אליו, להחמיא לו על החיוך המדהים שיש לו ועל החיבוקים המטריפים שהוא יודע לחבק, ועל כמה שאני נהנית אתו במיטה... כפי שיש לקוחות שאני מהווה עבורם פורקן מיני גרידא, כך ישנם גם לקוחות שאני מהווה עבורם תחליף אולטימטיבי ליצירת אינטימיות ותקשורת חיובית עם נשים.

לרוב, האינטרקציה שלי עם הלקוחות יוצרת אצלם רושם חיובי, והם יוצאים מהפגישה המשותפת שלנו בתחושת רוממות רוח, ושמחת חיים חודרת אל תוכם. כשאני נכנסת לדמות המאוהבת, המתמסרת והמתמכרת, ההדחקה של הרגשות האמיתיים שלי מחייבת אותי להישאר בהאזנה חלקית אל עצמי. עם כל היכולת שלי לשליטה עצמית, אני תמיד זוכרת את האמת – שהלקוח לא באמת כל כך מדליק אותי, ושאני בוחרת ברגעים אלו להיות שקרנית טובה ולא לתת ביטוי חיצוני לדעותיי האמיתיות.

אנו הזונות נהיות אלופות במשחק, בשקרנות ובהבעת משיכה מינית. יש בכך משהו שמסוכן כלפי עצמנו – לאורך זמן ההתרחקות מהרגשות האמיתיים שלנו יוצרת קושי. בקושי זה נתקלתי בעבר, לאחר סיום תקופת העבודה בזנות בפעם הראשונה. הקושי שלפתע נוכחתי בו וזיהיתי אותו היה להשתחרר מהצורך במשחקים, במניפולציות ובהתבוננות מרחוק ברגשות והשקטתם, להוריד את מנגנון ההגנה וההישרדות הזה ולחזור להיות אנושית ופגיעה. להתגבר על הפחד מחיבור מחדש אל הרגשות, ולאפשר להם להניע אותי.